

זמני כניסת ויציאת השבת

הדה"נ	מוצ"ש	ר"ת
4:22	5:38	ירושלים
4:36	5:39	בני ברק
4:26	5:37	חיפה
4:41	5:41	באר שבע
4:35	5:44	ניו יורק
4:05	5:18	לונדון

שבתנו

עלון שבועי להנחלת נועם כבוד השבת וקדושתה

מופץ בדואר אלקטרוני בכל קצווי תבל, לזיכוי הרבים. הדפיסו והפיצו בין מכריכם.

שבת ראש חודש

אמירה לגוי שבות

אחד מהרבנים בארצינו הקדושה, מורה הוראה לרבים מזה רבות בשנים, שכבר העמיד תלמידים מורי הוראה בישראל, שזכינו ודבר עלוננו הגיע לידינו, ועודד אותנו בפעולתו הברוכה להרבות את כבוד יקר תפארת השבת בישראל, ובפרט במסרו המרכזי לסיים את מלאכת ההכנות לשבת בזמן מוקדם יותר כדי להרחיק כל חשש מכשול חלילה.

באותה הזדמנות, ביקש מאיתנו הרב שליט"א לפרסם את הדברים הבאים, שאף הם קשורים לכבוד השבת:

"במגע הציבור עמי, נוכח אני לראות מצד אחד את התופעה הברוכה בדורנו, כאשר אנשים מודעים לזהירות הנדרשת בפעולות שונות במשך השבת כדי לא להכשל במלאכת השבת, ואכן על כל דבר שואלים כדת מה לעשות.

אך בתחום אחד, רואה אני כי הציבור מיקל יתר על המדה בדבר, ומדמה מילתא למילתא שלא כדן, והוא בנושא אמירה לגוי, כאשר הדין הוא שכל מלאכה שגוי עשה עבור יהודי אף בלא אמירת היהודי, אסור ליהודי ליהנות מאותה מלאכה. ובדבר זה רבים נכשלים בשוגג, ובמקומות רבים הותרה הרצועה לגמרי בדבר זה.

חשוב איפוא, כי תעוררו על נושא זה, שגם הוא קשור לכבוד השבת."

עד כאן דברי הרב שליט"א המדברים בעד עצמם.

בדברי הגמרא בזבחים (צא, א), שם מתבאר כי במהותו קדושת קרבן המוסף של ראש חודש מקודש יותר מהשבת, אך כשמצטרף הוא יחד עם השבת, גם השבת עצמה מתעלית ומתקדשת בקדושת ראש חודש, ומטעם זה מוספי השבת קרבים קודם למוסף ראש חודש.

ויוצא מכך, כי בעוד כל שבת קדושתה קבועה ועומדת, ואין נקבעת על ידי עם ישראל, הרי שבשבת זו שמצטרפת עם ראש חודש שקדושתה נקבעת על ידי עם ישראל, גם קדושת השבת נוסף בה מימד נוסף של קדושה שבאה על ידי עם ישראל. אכן, שבת ראש חודש, ולא שבת שחל בה ראש חודש.

אי לכך, מתאים איפוא לומר בשבת כזו את נוסח הברכה של המועדים, 'אהבת אותנו ורצית בנו', שכן בשבת זו נקבעת הקדושה של יום השבת עצמו על ידי עם ישראל מבחר היצירה.

ולסיום נוסף, כי אם רואים אנו מכך את גודל המעלה באפשרות קביעת הקדושה על ידי עם ישראל, שבוה מתווספת קדושה לקדושת השבת, הרי שאף בכל שבת יש אפשרות להשיג מעלה זו, שכן כשמוסיפים אנחנו מהחול על הקודש, דבר שאינו קבוע ועומד מעצם הבריאה, הרי שזו קדושה שרק אנחנו, מכח קדושת עם ישראל, יכולים לקבוע.

טובים ומועדים, מתחילה הברכה האמצעית בתיאור האהבה והבחירה שבחר ה' בעם ישראל: "אתה בחרתנו מכל העמים, אהבת אותנו ורצית בנו, ורוממתנו מכל הלשונות, וקדשתנו במצוותיך, וקרבתנו מלכנו לעבודתך, ושמך הגדול והקדוש עלינו קראת", הרי שלא בשבת ולא בראש חודש, אין מוזכר כל תיאור זה, ולהם מטבע ברכה מיוחד משל עצמם.

והנה, כאשר מצטרפים להם שבת וראש חודש יחד, הרי שבאופן מפתיע בתפילת המוסף, אכן מוגיע הנוסח של כל המועדים, כשלאחר הפתיחה הקצרה של שבת השבת אותנו פותחים במילים: "אתה יצרת עולמך מקדם כילית מלאכתך ביום השביעי", חוזרים לנוסח הברכה הקבוע של כל המועדים, מלבד הפתיח 'אתה בחרתנו מכל העמים', שכן הברכה נמשכת במטבע 'אהבת אותנו ורצית בנו', וכל המשך הברכה שווה למטבע ונוסח הברכה של כל המועדים. והלא דבר הוא!

הבה ונתבונן בנקודה נוספת בהקשר לכך, שכן הקשר האמיץ של שבת שחל בה ראש חודש, בא לידי ביטוי בדבר נוסף, אותו לומדים ממנהג הבריות בקריאת שם לשבת זו, שכשחל ראש חודש בשבת, אף השבת עצמה מוכתרת בתואר 'שבת ראש חודש'.

למעשה, יש לדבר זה מקור מפורש

בהפטרה של שבת ראש חודש אותו נקרא בשבת זה, נאמר בתוכו את הפסוק שאמר הנביא (יחזקאל מו, א): "כֹּה אָמַר ה' אֱלֹהִים שֶׁעַר הַחֶצֶר הַפְּנִימִית הַפְּנֵה קִדְּים יְהִיָּה סָגוּר שֵׁשֶׁת יָמֵי הַמַּעֲשֶׂה, וּבַיּוֹם הַשִּׁבְתִּי יִפְתָּח וּבַיּוֹם הַחֲדָשׁ יִשְׁתָּח.".

והיו צדיקים וקדושים, מפליאים את כחה של שבת שחל בה ראש חודש, על פי מקרא קודש זה, שבו מתבאר שאף השערים הסגורים במשך ימי המעשה, פתוחים הם ביום השבת וביום ראש חודש, והיו מטעמים שכאשר השערים פתוחים יכולים להכנס בעדם ולמשוך מהם מה שחפצים.

דברים רמים ונשגבים אלו, אכן נדרשו בכמה אופנים בספרי דרוש וחסידות, על מהותם של אותם שערים הנפתחים ביום השבת וביום החודש, ועל רוממותם ושגב מעלתם.

אך אנחנו רוצים להידרש לנקודה מעניינת אחרת, הנוגעת לשבת ראש חודש, עליה עמד רבי יצחק הוטנר זצ"ל בספרו 'פחד יצחק - סוכות' (מאמר צד). שכן, דבר מעניין ומפתיע, מוצאים אנחנו בנוסחאות התפילה מתקנת אנשי כנסת הגדולה, שיש חילוק בין נוסח הברכה בתפילה בשבת לחוד ובראש חודש לחוד, ובין נוסח הברכה שבשבת ראש חודש שחלים יחד.

בעוד בנוסח התפילה לימים

לשון חכמים

איתא בגמרא המענג את השבת נותנין לו נחלה בלי מצרים שנאמר והאכלתיך נחלת יעקב אביך וכו' ופרצת ימה וקדמה וכו'... ולכן כתיב בשבת אל יצא איש ממקומו מכלל דשבת נותן לאיש ישראל מקום, ואא"ז מו"ר ז"ל (בעל החידושי הרי"ם) אמר, **כי זה ניתן בקבלת שבת, לכך צריך כל אחד לקנות שביתה בכניסת שבת וכך נשאר לו כל השבת, דכן הלכה דקנין שביתה בבין השמשות, עכ"ד ז"ל, וכמו דאיתא ביעקב קפין הר המורי' וכו', כמו כן ממש הוא בחי' נשמה יתירה הניתנת לבני"י בשבת, וע"ז כ' פורס סוכת שלום עלינו וכו' ועל ירושלים, וכפי מה שבני ישראל משתוקקין להתדבק בשורש הקדושה וכל מגמתם להתדבק בשורש זה, וזה פי' מענג את השבת, שעיקר השמחה שלו לשבות ולחזור למקומו ושרשו כרצון הבורא יתברך...**

שפת אמת ויצא תרני"ב

פניני הלכה

שאלה: אדם השווה מספר ימים כולל בשבת במקום אחר שלא במקום יישוב, האם צריך הוא ליטול עמו את בגדי השבת על אף הטירחה הגדולה שבנשיאת מערכת בגדים נוספת במיוחד לשבת? כמו כן, ההולך בשבת למקום אחר מחוץ לעיר, ומתבייש הוא ללכת בבגדיו המיוחדים לשבת בעיני הגויים והרחוקים, או שחס הוא עליהם שלא יתקלקלו, אם מותר לו להביש את בגדיו של חול? במדה ואכן צריכים להחליף בגדים לשבת אף במקום טירחה, איזה בגדים צריכים להחליף?

תשובה: מצוה ללכת עם בגדים נאים מיוחדים לשבת, כפי שנאמר (ישעי' נח, יג) 'וכבדתו מעשות דרכיך', ודרשו חז"ל (שבת ק"ג, א) מהכתוב 'וכבדתו', שלא יהא מלבושך של שבת כמלבושך של חול. ולדעת רבים הוא מצווה גמורה מן התורה לכבד את השבת בבגדים נאים ומיוחדים לשבת. וכל המרבה לכבוד הרי זה משובח.

אי לכך, אף כשקשה לו הדרך, צריך להשתדל ליטול עמו בגדים מיוחדים לשבת. וטעם נוסף יש לכך כשהוא נמצא מחוץ לביתו, שכן בכך יזכור הוא כל הזמן ששבת היום, ולא יבוא חלילה לעשות מלאכה.

ולענין הבגדים אותם ראוי להחליף, מעיקר הדין די במלבושים העליונים אותם הוא לובש, שהם יהיו מיוחדים לשבת. אך טוב שגם הבגדים הפנימיים יהיו מיוחדים לכבוד שבת, ויש המייחדים גם נעליים מיוחדים לשבת, ובמקום טירחה אין צריך להקפיד על כך, ודי בכך שמחליף את בגדיו העליונים לכבוד שבת.

במקום שאין באפשרותו להחליף בגדים לכבוד שבת, יש לו להקפיד על כיבוד וניקיון הבגדים לכבוד שבת.

מקורות: מלשון הרמב"ם (הלכות שבת פרק ל') משמע שהמצוה לכבד את השבת בבגדים נאים הוא מדרבנן. אך בדברי הרמב"ן על התורה (פרשת אמור) מובאר שהוא מן התורה. וכן כתב החתם סופר (שבת ק"א, א) גם בדעת הרמב"ם. וכן מובאר בדברי מהרש"א והשפת אמת שבת ק"ג, א וכן משמעות דברי הרי"ף שם.

לעיקרי ההלכה, ראה שולחן ערוך רס"ב, ב ומשנה ברורה שם, ה; ארחות חיים הלכות ערב שבת אות ט ורמ"א שא, טז.

אמרת השבת

אמרו חכמים (שבת ק"ח, א) "כל המענג את השבת נותנין לו נחלה בלי מצרים".

פירש רבי זלמן סורוצקין, כי המשתדל לענג את עצמו ביום השבת, כדי שהשבת תהיה עונג בעבורו, ממילא אין גבול וקץ לשבת שלו, שהוא מוסיף על השבת קודם השבת ולאחריה, כדי למשוך את עונג השבת עוד ועוד. לפיכך, אף שכרו הוא, שאין גבול וקץ לנחלתו, ובשכר תוספת שבת, מוסיפים לו ימים ושנים.

והוסיף עוד, שהרי אמרו חכמים (בשבת שם) שכל המענג את השבת נותנים לו משאלות לבו, והמשאלה הראשונה של כל אחד ואחד הוא להוסיף לעצמו חיים, וממילא יוסיפו אורך ימים ושנות חיים להמענג את השבת ומוסיף עליה מהחול על הקודש.

זהו שסידרו לנו חכמים בנוסח התפילה: "טועמיה חיים זכו", לפי שאלו שטועמים את טעמה הערב של השבת, והיא לעונג עבורם, הרי שממלאים להם את משאלות לבם לטובה, וזוכים לאריכות שנות חיים.

הדעה והדיבור דרוש ז

פרשת השבת

וְלֹא יָכֹלוּ הַחֲרָטוּמִּים לְעֲמֹד לְפָנַי מִשָּׁה מִפְּנֵי הַשְּׁחִין כִּי הִנֵּה הַשְּׁחִין פִּתְרָטְמָם וְכָל מִצְרֵיָם. (ט, יא)

מלשון הפסוק מתבאר, שקודם למכת שחין, יכלו החרטומים לעמוד לפני משה. ויש להתבונן, מה טעם לא ניסו החרטומים להביא מכת דבר גם על מקנה ישראל.

ויש לומר, לפי המבואר במסכת ראש השנה (יא, א) שבראש השנה התבטלה העבודה מעם ישראל, ומבואר בחז"ל שמאז שהתחילו המכות בטלה עבודה מישראל, ונמצא אם כן לפי חשבון זה, שמכת דם התחילה בראש השנה.

ומבואר במדרש, שכל מכה שימשה חודש, רבע חודש למכה עצמה, ושלושת רבעי חודש להתראה. וכיון שבני ישראל יצאו ממצרים בניסן, על כרחינו צריכים לומר שאותה שנה היתה שנה מעוברת, ומכת ברד שהיא המכה השביעית, היתה בחודש אדר ב', ומכת ארבה התחילה בתחילת חודש ניסן [כפי שכן כתב הרמב"ן להלן י, ד], ואחריה בסמיכות מכת חושך, עד ל"ג ניסן.

ומבואר בחז"ל (שבת פז, ב), שבאותה שנה ט"ז ניסן יצא ביום חמישי, ונמצא אם כן שראש חודש שבט יצא בשבת [כי בחודש אדר יש לעולם שני ימים ראש חודש, וראש חודש ניסן הוא תמיד יום אחד]. ולפי חשבון המכות, באותה שבת של ראש חודש שבט התחילה מכת דבר. מטעם זה לא יכלו החרטומים לעשות כלום במכת דבר שהתחילה ביום השבת, שאין לכשפים שום שליטה ביום השבת (כמבואר בסנהדרין סה, ב).

חתם סופר - תורת משה

מעשה לשבת

הנג' יפה

טבין ותקילין, פניתי אליו ואמרתי לו: "תסביר לי דבר מה, הנה אתה עושה כל מאמץ להסתיר את יהדותך, אף בדירתך אין כל סממן יהודי, מה פשר איפוא מסירותך הגדולה לקיום מצוות מילה בצורה כזו?"

"רבי - נענה לי היהודי המסתתר ואמר - "יודע אני שהתרחקתי מהיהדות, ומסופקני אם אי פעם אוכל לחזור בי ולהתקרב לצור מחצבתך, ואילו ילדי הנולד לי קרוב לוודאי שלא יידע כלל יהדות מהי, שהרי אני לפחות גדלתי בילדותי בין יהודים. אך זאת רצוני, שאם אי פעם יתוודע לבני מקור מחצבתו, שלא תהיה לו מניעה להסתפח לנחלת העם היהודי, וזאת כשיראה בגופו שיש בו אות ברית קודש".

כאן סיים רבי חיים את סיפורו לפני רבי אריה, והוסיף: "בשעה שקראת בנעימה את הפסוק 'הנג' יפה רעייתך' הנג' יפה רעייתך יונים, נוכרתי באותו מעשה, והבנתי עכשיו את עומק הענין מדוע חוזר הפסוק ואומר 'הנג' יפה רעייתך הנג' יפה', שכן חז"ל אומרים על פסוק זה 'הנג' יפה קודם לחטא, והנג' יפה לאחר החטא', ומה המשמעות יפה לאחר החטא? 'ענייך יונים', שמשולה היא ליונה, שאף בשעה שמתרחקת מהשובך, משתדלת לא להרחיק יתר על המידה, ונעצרת במרחק בו תוכלנה עיניה לשלוט בשובך.

"כשאני קורא פסוק זה, ונוכר אני במאמר חז"ל, איני יכול שלא להיזכר באותו מעשה מפעים של מסירות נפש של יהודי שהתרחק כל כך, ומאליה פורצת הקריאה ברגש 'הנג' יפה רעייתך, הנג' יפה רעייתך יונים', וכי איך לא אבכה?"

באותה ברית, כשאני משמש כמוהל, ואבי הבן משמש כסנדק.

בתום מעמד הברית, ביקשתי מאבי הבן, כי ביום השלישי למילה, יבוא ויודיע לי משלומו של הרך הנימול.

ואכן שלושה ימים לאחר מכן, מגיע אבי הילד, ומניח על שולחני תשלום עבור טרחתי. אמרתי לו כי איני מקבל כסף על המצוה, והוא חשב שמא הסכום פעוט מדאי, ואינו מניח את דעתי, ולפיכך חפץ הוא להוסיף עוד כהנה וכהנה, אך אני לא נטלתי ממנו כלום.

בראותי את השתוקקותו הגדולה לקיום המצוה למרות הסיכון הרב, ואף מעוניין הוא לשלם על כך

בערבי שבתות היה הצדיק הירושלמי רבי אריה לוי זצ"ל, מקדים את ביאתו לבית הכנסת וקורא את מגילת שיר השירים מתוך חדווה עצומה. פעם ישב ליד רבו הגאון רבי חיים ברלין זצ"ל בנו הגדול של הנצי"ב מוולוז'ין זצ"ל ששימש בערוב ימיו כרבה של ירושלים, וקרא עמו בצוותא את 'שיר השירים'.

כאשר הגיעו לפסוק "הנג' יפה רעייתך הנג' יפה רעייתך יונים", החלו עיניו של רבי חיים ברלין לזלוג דמעות. שאלו רבי אריה: "רבינו, מדוע הינו בוכה? והרי פסוקים אלו מתארים את האהבה השוררת בין הקדוש ברוך הוא לכנסת ישראל!"

השיבו רבי חיים תוך כדי שפתח בסיפור: בהיותי משמש כרב במוסקבה הגדולה, ניגש אלי אדם נכבד ועשיר שלא היה נראה כיהודי, וביקש לשוחח עמי ביחידות. הלכנו הצידה ואותו אדם שח לי, כי נולד לו בן, וביקש ממנו כי הוא יבוא לשמש כמוהל.

"נאה ויאה" השבתי לו, "אך אם חפץ הנה לערוך ברית לבנך, מדוע זה קראת לי הצידה לשוחח בחשאי? שכוז?"

"אמיד אני - השיב לי אותו אדם - 'ואין איש בסביבתי יודע כי יהודי אנוכי, לא רק זו, עובד אני מטעם הממשלה, ואבוי לי אם יודע כי יהודי אני, כי אז אאבד את מעמדי ומשרתי. ואכן, חפץ אני לעשות ברית לבני, אך זאת רק בתנאי שהדבר יהיה בחשאי גמורה".

ואכן, ביום השמיני ללידת הבן, באתי בסתר לבית היהודי, שם דאג הוא מראש לשחרר את כל המשרתות הנכריות שהיו בביתו, ורק אני והוא נוכחנו

דבריהם הם זכרונם

ה"באבא סאלי" רבי ישראל אבוחצירא זיע"א - ד' שבט תשמ"ד

נוהג היה האדמו"ר רבי ישראל אבוחצירא לקבל שבת בשעה מוקדמת, ומאותה שעה אסר לעשות כל מלאכה בביתו. פעם בערב שבת, לאחר שכבר קיבל הרב את השבת, הבחינה הרבנית ששכחו להניח על הפלטה את אחד מן הסירים. הרבנית עצמה לא רצתה לטפל באותו סיר, כיון שבעלה כבר קיבל את השבת, אך מכיון שהיה זה זמן רב טרם כניסת השבת בעיר, ביקשה מאחת העוזרות בבית שעדיין לא קיבלה על עצמה שבת, שתניח את הסיר על האש.

כמה דקות לאחר מכן, נתקל מיישהו בתנור הגז, ובנפילתו משך אחריו את הפלטה עם כל הסירים שעליהם, וכל הסירים עם המאכלים שבתוכם, נפלו ברעש גדול ארצה, כשכל המטבח והחדרים הסמוכים הוצפו בשיירי המאכלים שהועפו לכל צד, וכל האוכל התקלקל.

כשחקר הרב לנסיבות המקרה, ונודע לו על כך שרצו לשנות מהוראתו שלא לעשות בביתו שום מלאכה לאחר שהוא קיבל על עצמו את השבת, הגיע למסקנה כי מחמת כן אירע הדבר, כשמשמים מנעו ממנו להכשל לאחר מכן בדבר שהחמיר על עצמו וראה בכך סרך איסור שיעשו מלאכה בביתו לאחר שקיבל את השבת.

ושבו מעשה שהיה, שבשבת אחת כשהוגשו לפניו החמין, סירב לאכול מהמאכל, באמרו שאינו אוכל ממאכל שחיללו בו את השבת. ולא הבינו המסובין את פשר הדבר, כי החמין הוכנו מבעוד יום גדול על הפלטה. ולאחר מעשה התברר, כי אכן אחת מהמבוקרות בבית, ראתה בליל שבת שהסיר רחוק מן האש, והקריבה אותו יותר לאש, ומשמים מנעו ממנו שלא יאכל ממאכל שיעשו בו מלאכה בשבת, אף שמעיקר הדין היה מותר ליהנות ממאכל זה (ראה חשוקי חמד שבת לו, ב).

ה"באבא סאלי" זיע"א

יְלָדֵי הַשָּׁבֶת

יְלָדִים יְקָרִים:

כְּמוֹ שֶׁפָּתַבְנוּ שָׁבוּעַ שְׁעֵבֶר, בְּשָׁבוּעוֹת אֵלּוּ נִסְבֵּיר אֶת הַהֶקְשָׁר שֶׁל הַשָּׁבֶת לְיִצְיָאָת מְצָרִים, וְכִפִּי שְׂאוּמְרִים אֲנַחְנוּ בְּקִדּוּשׁ שֶׁהַשָּׁבֶת הִיא 'זָכָר לְיִצְיָאָת מְצָרִים'.

וּבְכֵן, הֵבֵאנוּ אֶת הַסְּבָרוֹ שֶׁל סֵפֶר הַחֲנוּךְ שֶׁמְפַתֵּיחַ אֶת דְּבָרָיו שֶׁל הַרְמַב"ם, וְהַשָּׁבוּעַ נִבְיָא אֶת הַסְּבָרוֹ שֶׁל רַבּוֹ שֶׁל בַּעַל הַחֲנוּךְ, הוּא רַבֵּנוּ מֹשֶׁה בֶּר נַחֲמָן, הַקְּרוֹי הַרְמַב"ן, [הֵאֵם לְמִדְתָּם יְלָדִים לְהִבְחִין בֵּין מִתֵּי שְׂאוּמְרִים הַרְמַב"ם לְמִתֵּי שְׂאוּמְרִים הַרְמַב"ן?]. כִּפִּי שֶׁהוּא מְסַבֵּיר בְּפִירוּשׁוֹ עַל הַתּוֹרָה בְּפָרָשַׁת 'וְאֶתְחַנֵּן', שֶׁסָּם נֶאֱמַר בַּתּוֹרָה "וְזָכַרְתָּ כִּי עֶבֶד הָיִיתָ בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם וַיִּצְאָךָ ה' אֱלֹהֶיךָ מִשָּׁם בְּיַד הַזָּקָה וּבְזֶרַע נְטוּיָה עַל כֵּן צִוְּךָ ה' אֱלֹהֶיךָ לַעֲשׂוֹת אֶת יוֹם הַשָּׁבֶת".

וּמִבְּאֵר הַרְמַב"ן, כִּי בְּשִׁינָיו בְּמִצְרַיִם, וְרָאִינוּ אֶת הַמִּפּוֹת שֶׁקִּבְּלוּ הַמִּצְרַיִם, וְאֶת הַנְּסִים הַגְּדוֹלִים שֶׁהִתְרַחֲשׁוּ בְּאוֹתָהּ עַת עַד שֶׁהִגְעֵנוּ לְיִצְיָאָת מְצָרִים, רָאִינוּ בְּחֹשׁ שֶׁהַקִּדּוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שׁוֹלֵט עַל כָּל הָעוֹלָם, וּבִיבְלָתוֹ לַעֲשׂוֹת אֶת כָּל מַה שֶׁהוּא חַפֵּץ בְּעוֹלָם. וְמָה שֶׁאֲנַחְנוּ שׁוֹמְרִים כָּל שָׁבֶת עַל הַשָּׁבֶת, אֲנַחְנוּ מְעִידִים בְּכָף, שֶׁה' בְּרָא אֶת הָעוֹלָם וְשָׁבֶת בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי, וְלֹא רַק שֶׁהוּא בְּרָא אֶת הָעוֹלָם פְּעַם לְפָנָיו יוֹתֵר מִ5000 שָׁנָה, אֲלָא ה' מְחַדֵּשׁ תְּמִיד אֶת הָעוֹלָם וְעוֹשֶׂה בּוֹ כְּרִצּוֹנוֹ. וְלָכֵן זֶה מְזַבֵּיר לָנוּ אֶת יִצְיָאָת מְצָרִים.

נְמַשִּׁיךְ עוֹד בְּעִזְרַת ה' בְּשָׁבוּעַ הַבָּא.

שָׁבֶת שְׁלוֹם.

משל ונמשל

ראובן הוא פקיד בחברה גדולה ומכובדת המעסיקה הרבה עובדים בכל מיני תחומים, הזדמן הוא באחד הימים למסעדה יוקרתית הנמצאת בקירבת מקום לחברה בה עובד, והנה כשיוצא הוא מהמקום לאחר ששילם במיטב כספו, רואה הוא את חברו שמעון העובד באותה חברה, מגיע גם הוא במסעדה בחברת אנשים נוספים, ובסיומה של ההזמנה של הסעודה העשירה, חותם הוא על שובר של העסק ואינו משלם, ולא זו בלבד אף מזמין הוא על חשבון העסק את כל אותם האנשים שישבו ואכלו יחד עמו.

סבר ראובן לתומו, שכך הוא הנוהל בחברה זו, שהאכילה במסעדה היוקרתית היא על חשבון העסק, ואין צורך לשלם. כעבור מספר ימים סעד ראובן שוב באותה מסעדה, והפעם הזמין לעצמו סעודה כיד המלך, ובתום ארוחתו ניגש לדלפק ומבקש לחתום על שובר של העסק, כדי שישלחו את החשבון לגבות מהחברה.

החשבון הגיע לחברה, ומנהל החברה מיהר לזמן אליו את ראובן, כשהוא פונה אליו ושואלו: "ממתי מגיע לך אירוח במסעדה יוקרתית על חשבון העסק?"

"ממתי שמגיע לשמעון וידידיו עונה ראובן לתומו.

"ומה ההשוואה" - ענה לו מנהל המפעל - שמעון הוא איש מכירות, בתוקף תפקידו עליו להפגש עם לקוחות במסעדות יוקרתיות שם נערכים הפגישות בצורה היותר מוצלחת, והארוחה היא חלק מההשקעה שמחזירה לנו את הרווח מהמכירות אותם הוא מבצע. אבל אתה? מה תועלת תצמח לחברה מהארוחות העשירות שתאכל על חשבונה?"

הנמשל: אדם שכל ימות השבוע, שוקד על התורה יומם ולילה, מנדד שינה מעיניו ומעדנים ממעיו, אכן בהגיע יום השבת, זהו היום שבו יכול הוא 'להשקיע' בשינה ובמאכלים ערבים יתר על מדתו ביום חול, עבורו השינה והאוכל הם השקעה כדאית. אך אדם שכל ימות השבוע עסוק בפרנסתו, ואין לו זמן לשקוד על התורה והעבודה, מה תועלת תצמח לרוחניותו, אם ביום השבת ישקיע את עצמו בשינת תענוג ובמעדנים מרובים?

אשל אברהם

יכולה היא שתרחם

זכות הפצת הגליון
תעמוד לרפואתו השלימה והמהירה של
הילד משה יעקב בן יונה
בתוך שאר חולי ישראל

מסייעים להפיץ את אור השבת ורואים ישועות

גדולה זכות השבת להגן בעד התומכים והמסייעים ברפואת, ישועות, פרנסה, וכל מיילי דמיטב.

לתרומות והקדשות, לזכות ולע"ג, וכן לפרסום בעלון: 052-7636030

ישמחו

מופץ בדואר אלקטרוני בכל קצוות תבל.
לזיכוי הרבים נא הדפיסו
והפיצו בין מכריכם!

לקבלת הגליון בכל שבוע,
ולהערות הצעות ותרומות

yismechu@yismechu.com